

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3801/2025
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Зоран Раденковић и Бојан Благојевић, адвокати из ..., против туженог А.Д. „Електромрежа Србије“ Београд, чији је пуномоћник Софија Илић, адвокат из ..., ради накнаде за стварну службеност, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 941/24 од 26.11.2024. године, у седници одржаној 04.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 941/24 од 26.11.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Панчеву Гж 941/24 од 26.11.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Решењем Вишег суда у Панчеву Гж 941/24 од 26.11.2024. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Панчеву П 2383/23 од 20.08.2024. године, којим је одбачена тужба тужиоца од 21.12.2023. године као недозвољена и отказано рочиште за главну расправу заказано за 16.09.2024. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца прописани одредбом члана 404. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде тужиоцу на име установљене законске стварне службености преласка далековода преко парцеле која је у његовом власништву, а за коју је донето решење о непотпуној експропријацији од стране Градске управе Града Панчева и за коју се пред органом управе спроводи поступак за споразумно одређивање накнаде за експропријацију (расправа је заказана), на основу одредбе члана 56. Закона о експропријацији на коју упућује Закон о утврђивању јавног интереса и посебним поступцима експропријације и прибављања документације ради реализације и изградње система за пренос електричне енергије 400kw напонског нивоа „Трансбалкански коридор – прва фаза (Сл. Гласник РС 115/2014). Одређивање накнаде за експроприсану непокретност врши у складу са чланом 56. Закона о експропријацији, па тек ако општинска управа не поступи по ставу 1. члана 61. Закона ранији сопственик и корисник експропријације могу се непосредно обратити суду ради одређивања накнаде (став 2), због чега је тужба поднета у овој парници недозвољена. Ревидент уз ревизију није доставио другачије одлуке судова у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету ради потребе уједначавања судске праксе.

На основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, у вези члана 420. став 6. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се по закону не може изјавити.

Чланом 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је дана 21.12.2023. године, а као вредност спора означен је износ од 10.000,00 динара.

С обзиром да се ради о имовинскоправном спору, а вредност предмета побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је ревизија недозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Са изнетих разлога, применом члана 413. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице због чега је овај суд одбио захтев тужене на основу одредбе члана 154. ЗПП и одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић